

ایرانسما بهره

طراح و تولید کننده قطعات ماشین‌آلات نساجی

گفت‌وگو با محمدرضا قندهاری
مدیرعامل شرکت ایران ماسوره

روزنه امید در سیاهی کرونا

اشاره:

این گفت‌وگو با نسل دوم از یک خانواده نساج است که در زمینه قطعه‌سازی به فعالیت می‌پردازد. تولیدکننده‌ای که گالایه نمی‌کند نه به این معنی که از حمایت‌های خاص دولت بهره‌مند است چون «همیشه سعی کرده‌ام خوبی‌ها را ببینم و بدی‌ها را از ذهنم پاک کنم. این نکته را سرلوحه فعالیت‌های صنعتی و تولیدی خود هم قرار داده‌ام؛ به عبارت بهتر، توجهی به مشکلات کار نشان نمی‌دهم و بر یافتن راه‌حل و بهبود کار متمرکز می‌شوم. با فشارهای مالی، افزایش چندبرابری مالیات نسبت به سال گذشته، مشکلات بیمه، خرید مواد اولیه مدنظر و ده‌ها چالش دیگر دست و پنجه نرم می‌کنیم اما به اصطلاح دست روی دست نمی‌گذاریم و آن قدر به دنبال یافتن راه‌حل می‌گردیم تا به نتیجه برسیم.»

قندهاری در بخش دیگر این گفت‌وگو ادامه می‌دهد: «فکر می‌کنم یک تولیدکننده باید در شرایط سخت، راه‌های جدید پیدا کند نه این‌که در صورت بروز کوچک‌ترین مشکل، تسلیم شود. در حال حاضر هم باید دید از بطن کرونا چگونه می‌توان فرصت به وجود آورد. باید نیمه پر لیوان را دید و بر نقاط سیاه کرونا، چشم ندوخت!»

«بیوگرافی و آغاز فعالیت در صنایع نساجی

متولد سال ۱۳۵۷ در تهران هستم. پدرم در سال ۱۳۵۵ قطعه‌سازی ماشین‌آلات نساجی را آغاز کردند و من نیز سال ۱۳۷۵ فعالیت حرفه‌ای‌ام را کنار ایشان شروع کردم. در این مدت همراه با تحولات تکنولوژیکی به نوسازی ماشین‌آلات و افزایش تنوع تولیدات مجموعه پرداختیم، اغلب قطعات ما مختص ماشین‌های ریسندگی، تابندگی و اتوکنر است. تاکنون بالغ بر بیست هزار قالب برای تولید قطعه ساخته‌ایم و ماهیانه ۲۰ تا ۲۵ دست قالب اضافه می‌شود زیرا قطعات ماشین‌آلات جدید، مدام در حال تغییر و ارتقاء هستند.

«مگر در حال حاضر واردات ماشین‌آلات جدید

نساجی انجام می‌شود؟

خیر، چند سالی است که ماشین‌آلات جدید و قابل توجهی وارد نشده اما ماشین‌هایی که از سال ۲۰۱۴ به بعد وارد ایران شده‌اند، نیازمند تأمین قطعات یدکی هستند و با توجه به تحریم‌ها، واردات این قطعات از اروپا دشوار است. از یک‌سو مواد اولیه برخی قطعات خاص به طور غیرمنطقی بسیار گران شده‌اند و از سوی دیگر تکنولوژی و مواد اولیه آنها در کشور وجود ندارد اما خوشبختانه ما توانسته‌ایم با برنامه ریزی صحیح، تکنولوژی و مواد اولیه خود را تأمین نموده و هم‌چنان قطعاتی با کیفیت بالا و قابل رقابت با نمونه‌های خارجی تولید نماییم.

«در این مدت بازار مصرف به ایران ماسوره به‌عنوان یک قطعه‌ساز معتبر، اعتماد کرده است؟ یا به دلیل دشواری‌های واردات به تأمین قطعه از مجموعه شما روی آورده‌اند؟ خوشبختانه طی این سال‌ها به دلیل تنوع، تمرکز و تکیه بر ارتقای کیفیت قطعات، موفق به جلب اطمینان مشتریان شده‌ایم و در صورت بروز هر گونه مشکل در عملکرد قطعه، امکان عودت آن به ایران ماسوره را دارند. بارها اتفاق افتاده که مشتریان قطعه‌ای را خریداری می‌کنند اما پس از چندماه به دلیل فنی آن را برمی‌گردانند که پس از رفع مشکل، محصول را با کیفیت به مراتب بهتر تحویلشان داده‌ایم.

قیمت قطعات تولیدی ما بسیار منطقی و مناسب است و شاید یک سوم قیمت قطعات خارجی هستند اما کیفیت آنها چیزی کمتر از مشابه خارجی ندارد و در این سال‌ها به مشتریان ثابت شده که استفاده از قطعات با کیفیت ایرانی در ماشین‌آلات خطوط تولید مقرون به صرفه است. در مجموع مشتریان به ما اعتماد کردند و ما نیز با ساخت قطعات با کیفیت، پاسخ این اعتماد را به بهترین شکل داده‌ایم و کار را پیش برده‌ایم.

«آیا می‌توان گفت در زمینه قطعات یدکی ماشین‌آلات ریسندگی و تابندگی، بازار چین را محدود کرده‌اید؟

کارخانه‌های مدرن و پیشرفته هم هستیم...

بله خوشبختانه تفکر اکثر مدیران بخش خصوصی بر نوسازی ماشین‌های صنعتی متمرکز است، عملکرد بسیار قابل توجهی در صنعت نساجی دارند و خود را با بازار تطبیق داده‌اند به خصوص در بخش ریسندگی که طی چند سال گذشته، شاهد نصب و راه‌اندازی ماشین‌آلات جدید و پیشرفته بودیم البته در قسمت بافندگی هم شاهد به‌روز رسانی خطوط تولید هستیم.

«حدود یک‌سال از شیوع کرونا می‌گذرد... تحلیل شما از تبعات این اپیدمی بر صنعت نساجی کشور چیست؟ تا چه میزان بر عملکرد شما به‌عنوان قطعه‌ساز اثر گذار بود؟

شاید بعضی بنکداران و مغازه‌داران به دلیل کرونا، با مشکلات بسیاری روبرو شدند اما مشاغل جدیدی پا به عرصه وجود گذاشته‌اند یا مردم آنها را بیشتر جدی گرفته‌اند مانند فروشگاه‌های اینترنتی.

تولید و تجارت و فروش به دلیل کرونا متوقف نشده بلکه متفاوت شده است. شاید پیش از کرونا برای خرید

یک محصول، به چندین پاساژ و مرکز خرید مراجعه می‌کردیم اما امروز از طریق فروشگاه‌های آنلاین و فضای مجازی، کالای مورد نظر را انتخاب و تهیه می‌کنیم. به اعتقاد من، دلیل افت خرید محصولات مختلف، کاهش قدرت خرید مردم است زیرا متأسفانه درآمد بخشی از جامعه با توجه به تورم، تحریم و ... کم شده و مانند گذشته قادر به خرید نیستند و گرنه مشتریانی که از تمول مالی بهره‌مند هستند از شیوه‌های دیگر مانند خرید اینترنتی استفاده می‌کنند.

به هر حال شیوع کرونا بر صنعت نساجی بی‌تأثیر نبوده اما این اثرگذاری به اندازه‌ای نیست که یک کارخانه معظم ریسندگی یا بافندگی را به طور کامل متوقف کند. شاید پنج درصد در روند تولیدات آنها وقفه ایجاد شده که رقم چندان بالایی نیست.

فکر می‌کنم یک تولیدکننده باید در شرایط سخت، راه‌های جدید پیدا کند نه این که در صورت بروز کوچک‌ترین مشکل، تسلیم شود.

در حال حاضر هم باید دید از بطن کرونا چگونه می‌توان فرصت به وجود آورد. باید نیمه پر لیوان را

دوران کودکی با محیط کار و فعالیت صنعتی غریبه نبودید اما اواسط دهه ۷۰ به طور حرفه‌ای در صنعت نساجی مشغول کار شدید؛ آن زمان وضعیت صنعت نساجی چگونه بود؟ مسائل و مشکلات قطعه‌سازان در آن سال‌ها چه بود و چقدر با چالش‌های امروز متفاوت یا شبیه هستند؟

بله پیش از اتمام تحصیلات، نزد پدرم مشغول کار بودم، به عبارت بهتر هم کار می‌کردم هم به تحصیل می‌پرداختم و از سن کم در کارگاه قطعه‌سازی ایشان رفت و آمد داشتم. دهه ۷۰، کارخانه‌ها با توان بالا کار می‌کردند و فعالیت گسترده‌تر بود اما امروز محدودتر شده است. البته بسیاری از شرکت‌هایی که همواره به نوسازی و بازسازی خطوط تولید می‌پردازند؛ امروزه عملکرد به مراتب بهتری از دهه ۷۰ دارند ولی حفظ این جایگاه، منوط به مدیریت صحیح و کارآمد و حرکت در راستای تغییرات فنی و تکنولوژیکی است.

طی مدتی که از فعالیت در صنعت نساجی می‌گذرد؛ کارخانه‌های بسیاری (اغلب دولتی یا تحت پوشش نهادهای دولتی) به دلیل سوءمدیریت متوقف شده‌اند و بسیاری از ماشین‌آلات ارزشمند آنها، وارد کوره‌های ذوب آهن شدند و از بین رفتند در حالی که این ماشین‌ها به‌عنوان سرمایه‌های ملی به شمار می‌آمدند و امکان اشتغال‌زایی و درآمدزایی توسط آنها وجود داشت...

«البته از دهه ۷۰ تاکنون شاهد راه‌اندازی

چین که همچنان در بازار قطعات نساجی ایران حضور دارد و اگرچه تمام قطعات چینی از کیفیت چندان مطلوبی بهره‌مند نیستند اما با توجه به افزایش نرخ ارز، قیمت قطعات چینی بالا رفته و توانسته‌ایم با آنها در زمینه قیمت تمام شده رقابت موفق داشته باشیم. به این نکته باید اشاره کنم که تولید بعضی از قطعات با قیمت چین در کشور امکان‌پذیر نیست زیرا تولید قطعه در چین به صورت انبوه و با تیراژ بسیار بالاست؛ ضمن این که گستره فروش آنها تمام بازارهای جهانی را در برمی‌گیرد ولی ما محدود به بازار ایران و صادرات بسیار محدود هستیم.

«توانمندی فنی و تکنولوژیکی صادرات قطعات نساجی در ایران وجود دارد یا صرفاً به دلیل مسائل سیاسی و تحریم‌ها، صادراتی انجام نمی‌شود؟ آیا بازارهای جهانی، ایران را به‌عنوان یک قطعه‌ساز قابل اعتنا می‌شناسد؟

متأسفانه خیر... هیچ‌گاه تجار و بازرگانانی نداشته‌ایم که در این حوزه به صورت جدی و حرفه‌ای فعالیت کنند (هرچند به دلیل تنوع بسیار بالای قطعات، امکان مانور اندک است). به اعتقاد من اگر بازرگانان با سرمایه‌گذاری وارد این حوزه شود به سودآوری قابل توجهی دست خواهد یافت. بخشی از دلیل عدم صادرات نیز به دلیل تحریم‌هاست که امیدوارم برطرف شوند.

«احتمالاً به دلیل فعالیت پدر در این صنعت، از

مهم‌ترین رسالت یک مدیر تولید کننده است.

«فکر می‌کنید با تغییر دولت آمریکا می‌توان شاهد احیای برجام و رفع تحریم‌ها بود؟»

معتقدم تا زمانی که تحولی در ایدئولوژی‌های ما ایجاد نشود، روی کار آمدن دولت‌های مختلف در دنیا، تأثیری بر شرایط ما نخواهد داشت. تا وقتی مسئولان به این نتیجه نرسند که برای پیشبرد اهداف کشور، دستیابی به رشد و توسعه صنعتی و اقتصادی باید با دنیا متحد و همراه باشند، چیزی تغییر نخواهد کرد در حالی که روابط تجاری لزوماً به سلطه همه جانبه یک کشور منتهی نمی‌شود!

«مطلب‌نهایی»

نساجی، یک صنعت بسیار گسترده است که در صورت سرمایه‌گذاری توأم با درایت و چشم‌انداز بلندمدت، صنعتی پیشرفته، سودآور، پربازده و اشتغال‌زاست. امیدوارم روزی در این صنعت به خودکفایی برسیم و سایر کشورها به دنبال کسب اطلاع از آخرین دستاوردها و محصولات جدید در نساجی ایران باشند و این بار آنها به‌عنوان دنباله‌رو تکنولوژی‌های مدرن دنیا محسوب شوند. مانند سال‌های دور که پارچه و پوشاک ایران به قلب اروپا صادر می‌شد؛ تمام این موارد مستلزم بهره‌مندی از یک مدیر توانمند، خلاق و حرفه‌ای است...

تهیه و تنظیم: سیدامیر حسین امامی رئوف

نادرست، کار متوقف ماند... هیچ سرمایه‌گذاری نیست که بر تولید قطعات نساجی در تیراژ بالا متمرکز شود تا منابع مالی در بانک‌های کشور راکد بماند و صرفاً سود به آن تعلق گیرد.

«تاکنون حجم مسائل و مشکلات مختلف به

اندازه‌های سنگین بوده که باعث دلزدگی شما از

ادامه فعالیت پدر و کار در صنعت نساجی شود؟

خیر از همان کودکی به شغل پدر علاقه‌مند بودم و با

عشق کار می‌کردم. شاید در مقطعی از زمان به دلیل

حجم بالای کار یا برخی مسائل خسته شده باشم اما

مقطعی و کوتاه‌مدت بوده و هیچ‌گاه از تولید دلزده یا

پشیمان نشده‌ام.

«این عشق و علاقه به نسل سوم هم منتقل

خواهد شد؟»

صددرصد... یکی از دخترانم در رشته مهندسی

نساجی دانشگاه صنعتی امیرکبیر مشغول تحصیل

است و دختر دیگرم در رشته مدیریت دانشگاه تهران

تحصیل می‌کند؛ هر دو به کار در صنعت نساجی و

قطعه‌سازی علاقه بسیاری دارند. برخلاف تصور

برخی، قطعه‌سازی یک کار مردانه نیست! و اتفاقاً

خانم‌ها در بعضی زمینه‌های طراحی قطعه دقت نظر

و حوصله بیشتری دارند. ضمن این‌که الزاماً نباید

پای دستگاه کار کنند و مدیریت صحیح بر عملکرد

پرسنل و یافتن راه‌حل‌های مناسب در مواقع بحرانی،

دید و بر نقاط سیاه کرونا، چشم ندوخت!

در واقع همیشه سعی کرده‌ام خوبی‌ها را ببینم و

بدی‌ها را از ذهنم پاک کنم. این نکته را سرلوحه

فعالیت‌های صنعتی و تولیدی خود هم قرار داده‌ام؛

به عبارت بهتر، توجهی به مشکلات کار نشان

نمی‌دهم و بر یافتن راه‌حل و بهبود کار متمرکز

می‌شوم. با فشارهای مالی، افزایش چندبرابری

مالیات نسبت به سال گذشته، مشکلات بیمه،

خرید مواد اولیه مدنظر و ده‌ها چالش دیگر دست

و پنجه نرم می‌کنیم اما به اصطلاح دست روی

دست نمی‌گذاریم و آن‌قدر به دنبال یافتن راه‌حل

می‌گردیم تا به نتیجه برسیم.

معتقدم اگر دولت اجازه خروج ماشین‌آلات فرسوده

و مستهلک و واردات دستگاه‌های مدرن و پیشرفته

تزریق، پرس، CNC و ... را به تولیدکنندگان قطعات

صنعتی بدهد؛ قطعاً توان بیشتری برای رفع نیاز

واحدهای ریسندگی و بافندگی داخلی و صادرات

موفق و قابل رقابت پیدا خواهیم داشت.

«تاکنون به تولید دستگاه فکر کرده‌اید؟»

بارها و بارها! از نظر فنی و تکنیکی مشکل یا

محدودیتی وجود ندارد اما این امر مستلزم گردهم

آوردن مجموعه‌ای از قطعه‌سازان کشور است.

چندسال پیش شرکتی در تبریز تصمیم گرفت به تولید

ماشین‌آلات رینگ‌پرداز و قطعات موردنیاز رادر تیراژ

بالا به ما سفارش داد اما متأسفانه به دلیل مدیریت

